

Leonardo Pucci

FLOWERS

"He came, in time, to embrace the flower as the embodiment of all the contradictions reveling within. Their sleekness, their fullness. Humble narcissus. Passionate Zen. He found them to be worthy conspirators in the courting and development of conflicting emotions. He also found it was as easy to hurl beauty as anything else."
(A Final Flower – Patti Smith)

"Dionysus is identification, Apollo is objectification [...] Apollo makes the boundary lines that are civilization but that lead to convention, constraint, oppression. Dionysus is energy unbound, mad, callous, destructive, wasteful. Apollo is law, history, tradition, the dignity and safety of custom and form. Dionysus is the "new", exhilarating but rude, sweeping all away to begin again. Apollo is a tyrant, Dionysus a vandal."
(Sexual Personae - Camille Paglia)

H Crux Galerie με χαρά παρουσιάζει την έκθεση φωτογραφίας του Leonardo Pucci με τίτλο «Flowers».

Πίσω από την απλότητα του τίτλου ουσιαστικά κρύβεται η πρόθεση του καλλιτέχνη να διερευνήσει τη σχέση που υφίσταται ανάμεσα στην ομορφιά και τον έλεγχο, ανάμεσα στη φυλακή ενός αισθητικού ιδεώδους και την απελευθερωτική δύναμη των παρορμήσεων του σώματος.

Προσεγγίζοντας τα λουλούδια με την εκλεπτυσμένη τεχνική του ιαπωνικού Shibari και αποκρυσταλλώνοντας το τελικό αποτέλεσμα με φωτογραφικές εικόνες που εμπεριέχουν μια έντονη αισθησιακή φόρτιση, ο Leonardo Pucci προσπαθεί να αναδείξει ότι η υποχρέωση της ομορφιάς είναι μια πολιτιστική συνθήκη που σαν απώτερο σκοπό έχει να υπαρξάξει τον έλεγχο και την εξουσία από το σώμα.

Όπως εξηγεί ο καλλιτέχνης: «Έχουν γραφτεί πολλά για τα λουλούδια και τη συμβολική τους αξία στην ιστορία του πολιτισμού, αλλά τελικά σε κάθε μυθολογική και κοσμολογική ιστορία το λουλούδι αποτελεί το αρχέτυπο του εαυτού του. Το αρχέτυπο μας ζωής που ξαναζεί, ενός αέναου κύκλου ανανέωσης και αναγέννησης.

Το λουλούδι αποτελεί το σύμβολο της ανθρώπινης ύπαρξης και στην κυκλική αυτοεπιβεβαίωσή του ενισχύει σιωπηρά τον ίδιο μας τον εαυτό και τη διαίωσιση των επιθυμιών μας, των παθών μας, της ανάγκης μας να προβάλλουμε τον εαυτό στο μέλλον αλλά και το εντροπικό μαρτύριο του σώματός μας αλλά και τη δημιουργική του δύναμη.

Αυτή η εγγενής πολυπλοκότητα, αυτή η διπλή δημιουργική δύναμη, λογοκρίνεται συνεχώς μέσω μιας βίαιης πολιτιστικής αντικειμενοποίησης: αν το σύμβολο του λουλουδιού σχεδόν περιοριστεί σε μια φευγαλέα και εφήμερη ομορφιά, το σώμα αναγκάζεται τώρα να εξυψώσει ένα αισθητικό κανονιστικό ιδανικό που τρέφεται από ναρκισσομανία και επιτελεστικότητα, σολιψισμό και αυτοαναφορικότητα.

Και αυτή η εξύψωση της ομορφιάς με οποιοδήποτε κόστος δεν προδιαγράφει μόνο την εμφάνιση αλλά και τους τρόπους δράσης, τις συμπεριφορές ή τις πολιτισμικές συμβάσεις ο απώτερος στόχος των οποίων είναι ο έλεγχος του σώματος. Επειδή το σώμα είναι όργανο της εξουσίας, αποτελεί έναν κατεξοχήν πολιτικό χώρο, όπου συγκεντρώνονται συμφέροντα, συγκρούσεις και απαγορεύσεις».

Πηγή έμπνευσης αυτού του έργου αποτελεί ένα εγχειρίδιο του Hojō Jutsu όπου ο καλλιτέχνης ανέσυρε από τα βιβλία του κατά τη διάρκεια του αναγκαστικού lockdown των τελευταίων δύο ετών της πανδημίας.

Το Hojō Jutsu είναι μια πολεμική τέχνη που βασίζεται στη χρήση ενός λάσου, διαδεδομένη από το 1400 στα πεδία των μαχών της ιαπωνικής αυτοκρατορίας, μια εξαιρετικά εκλεπτυσμένη τεχνική από αισθητικής άποψης, η οποία εξελίχθηκε εκατοντάδες χρόνια αργότερα σε μια άλλη τεχνική, ερωτικής φύσεως αυτήν τη φορά, με την ονομασία Shibari (ή αλλιώς δέσιμο).

Πρόκειται για μια ξεκάθαρη αναλογία μεταξύ αυτής της αρχαίας τεχνικής βασανισμού των κρατουμένων, μέσω μιας ακραίας μορφής δεσίματος, δέσμευσης και αιχμαλωσίας με τη χρήση βίας που επιβάλλεται σε όλο τον κόσμο.

Αλλά ακόμα πιο ισχυρός είναι ο παραλληλισμός που προτείνει ο καλλιτέχνης μεταξύ της πράξης του δεσίματος ενός λουλουδιού και της κοινωνικής καταπίεσης μέσα από την εφαρμογή μη αληθοφανών και εξωπραγματικών μοντέλων αισθητικής.

Ο Leonardo Pucci μαθαίνει και εξασκεί την τέχνη της Shibari σε φρεσκοκομμένα λουλούδια: κρίνους, ανεμώνες, γαρύφαλα, πρωτέες, τριαντάφυλλα και τουλίπες, που δένονται με σχοινιά σαν λυγισμένα και ζορισμένα σώματα.

Σώματα που υποβάλλονται διά της βίας σε ένα ιδανικό, μια νόρμα, έναν κανόνα που αντικειμενοποιεί, δυνάμει μιας κυρίαρχης αισθητικής κοινωνικής φύσεως.

Σώματα που η ορμή της σεξουαλικής τους έκρηξης ελέγχεται.

Ωστόσο, σε αυτά τα άνθη της shibari ο καλλιτέχνης πυροδοτεί ένα <<βραχυκύκλωμα>>, εξορκίζει μια δύναμη για να της αφαιρέσει την ισχύ και τη σημασία της: η υποταγή είναι το σκηνικό.

Όπως καταλήγει ο ίδιος: «Τα σχοινιά που φυλακίζουν τα λουλούδια σφίγγουν αλλά δεν ακινητοποιούν και ο ίλιγγος της ελευθερίας είναι παρών. Αυτά τα λουλούδια, αυτά τα σώματα, τα σώματά μας, δεν αποτελούν γλυκά, παθητικά ή ανυπεράσπιστα θύματα, αλλά πλάσματα που εκρήγνυνται από αισθησιασμό και σεξουαλικότητα. Είναι λουλούδια τοποθετημένα ανάμεσα στο μαρτύριο και την έκσταση, σε ένα τελετουργικό παιχνίδι που αρνείται τα καταστροφικά μοντέλα της κοινωνικής καταπίεσης».

Η έκθεση με τίτλο "Flowers" έχει εγκαινία την Πέμπτη 25 Νοεμβρίου στο Crux Galerie (Σέκερη 4, 10674 Κολωνάκι, Αθήνα) και πρόκειται να παραμείνει ανοιχτή στο κοινό μέχρι την Παρασκευή 31 Δεκεμβρίου 2021.